
GI_ÁRZELMI

2005 augusztusa

John Kismer a kezeit dörzsölte.

– Hallod-e, Bill? Nagyszerű dolog ez a komputer. Ki sem kell mozdulnunk a szobából, és mégis dől hozzánk a pénz. Hihetetlen, mennyi hülye van ezen a világon! Lassan már eladjuk az egész Holdat. Mi lesz a következő? A Mars? Vagy a Vénusz?

– Arra még van időnk. – Bill Garner gondterhelt volt, valamin nagyon törte a fejét. Eltelt egy kis idő, mire folytatta: – Hanem jobb lesz, ha valamilyen formában legalizáljuk magunkat. Kerestünk már épp elég pénzt ahhoz, hogy egy keveset visszafordítsunk belőle.

– Mire célszol?

– Arra, hogy a Regisztrációs Irodában bejegyeztessük az összes eladott Holdtelket. Amúgy is akadt már néhány kétkedő. Egyik-másik túlságosan is türelmetlen.

– Hát csak türelmetlenkedjenek.

– Nincs ez így jól! A Regisztrációs Iroda hivatalos szervezet, s ha sikerül tőlük kicsikarni egy papírt, ami bizonyítja, úgy, ahogy kell, dátummal, pecséttel meg egymással az összes tranzakciót, akkor tényleg nem lesz mitől tartanunk.

– Miért nem elég az az irat, amit mi csinálunk?

– Mert így csak egy szélhámosság az egész. Annak az elismervénynek, amit mi adunk, sehol nincs nyoma, csak a mi komputerünkben. Aki meg nagyon kíváncsi, az másutt is érdeklődik.

– Gondolod?

– Biztosra veszem. Márpedig az nem lenne túl előnyös számunkra. Úgy is mondhatnám, kellemetlenségünk is származhat belőle.

John Kismer összeráncolta homlokát. Kettejük közül ő volt a tettekésebb. Legtöbbször azonban gondolkodás nélkül vágott bele hasznosnak ígérkező dolgokba. Később aztán mindig volt ezért min rágódnia.

Bill Garner alaposabb ember volt. John szerint tutyi-mutyi, halogató. Mégis kettejük közül ő volt az ész.

– Nos, ha úgy találsz helyesnek. – Johnnak sohasem akarózott belátni mások igazát.

Útközben még az is bosszantotta, hogy Bill szemmel láthatólag máris mindent elrendezett. Tudta, hol találja a Regisztrációs Irodát, azt is, hogy hányadik emeletre, melyik helyiségbe kell menni. Hiába járult hozzá, ez mégiscsak nélküle hozott döntés volt. Csak abban reménykedett, elküldik őket az irodából. Kis híján igaza lett.

A hivatalnoknő gyanúsán méregette őket. Hol a két fiatalembert vizsgálta apró szemeivel, hol a pultra helyezett paksamétára nézett bizalmatlanul.

– Még mindig nem értem, mit akarnak ezzel a listával?
John Kismer lekicsinylő, egy kicsit mégis hálás pillantást vetett a nőre.
– Hagyjuk – mondta, s közben megragadta Bill karját. De Bill Garner hajthatatlan maradt. Nem mozdult.
– Szeretnénk bejegyeztetni ezeket a neveket és címeket, minden egyes tranzakciót, hogy adott esetben hivatalos nyoma legyen.
– Hold-telkekre nincs iktatókönyvünk – jegyezte meg a nő maró gúnnyal.
– Akkor nyissanak meg egyet. – Bill kezdett türelmetlenkedni. Alig tudta lehántani magáról John erőszakos kezét. És még ez a nő is akadékoskodik.
A tisztviselő nő felsóhajtott. A reménytelen esetek a főnökére tartoztak.
– Várjanak! – biggyesztette el a száját, és megfordult.
Amikor visszatért, hitetlenkedve feszült az arcára. Rosszalló pillantást vetett a pult másik oldalán várakozókra.
– A felettesem azt mondta, rendben van, de maguknak kell állni a költségeket.
John ettől félt a legjobban.
– És mire taksálnak ezek a költségek? – kérdezte bátortalanul, mint aki legszívesebben elszökne a válasz elől.
– Hány tranzakció szerepel a listájukon? – A tranzakció gúnyosan csengett. Bill nem zavartatta magát. Higgadtan válaszolt.
– Közel ötvenezer.
A nő arcán nem látszott csodálkozás. Összeráncolt homloka mögött számvetést csinált.
– Hétezeröttszáz dollár – jelentette ki néhány másodpercnyi gondolkodás után.
John felszisszent, még a szeméit is eltakarta, amikor Bill kimondta, hogy nincs ellenvetésük.
– Neked elment a józan eszed! – háborgott már odakint az utcán. – Ennyi pénzt kidobni!
Bill nem is válaszolt neki.
Két héttel később mentek vissza az okmányokért. John még mindig zsörtölődött, de Bill aznap nyugodtabban hajtotta álomra a fejét.

2055 augusztusa

A teremben fülledt volt a levegő. A klímaberendezés nem győzte felszívni az emberi testek izgalomszülte páráját. Sokan voltak, megannyi fáradt, csüggedt arc. És minden szem a helyiség egyik falát teljesen betöltő képernyőre meredt. Volt, aki alig titkolt rettegéssel, volt, aki lemondó beletörődéssel, s volt, aki ideges pánikhangulatban figyelte a szeizmográfok kijelzéseit.

A képernyőn tűzvörös és méregzöld foltok kapaszkodtak egymásba, hol lassú áradással, hol pedig hirtelen és erőteljes lökésekkel, mint ahogy a gomolygó füstbe felcsap a láng.

Khao Nad nem figyelt oda. Lehunyt szempillái mögött egy másfajta képet látott. Mennyei nyugalom lepte tájat, soha nem feledhető földi édent, ahol mint tíz éves gyermek játszadozik a tengerparton, csiklandozó hullámok szűrnek finom homokot lábujjai közé. Ebből az idillikus világból söpörte el szüleit, otthonát, gondtalan gyerekkorát

szinte percek alatt a félelmetes cunami. Emlékezett a holtak ezreire, az élők jajveszékésére, a csodálkozó bénultságra, amelyből csak lassan, tapogatózva támadt fel a tenni és segíteni akarás. Az az ötven évvel ezelőtti katasztrófa hirtelen jött, alattomosan lepte meg a békésen fürdőzőket, készületlenül érte a szakembereket, akiknek feladatuk lett volna a közelgő vészről időben tájékoztatni mindenkit.

Legélesebben azonban az amerikai orvosra emlékezett, aki kézen fogva vitte őt. Vagy inkább talán ő húzta magával a férfit? Az amerikai véres volt, mocskos és holtfáradt, napok óta szünet nélkül dolgozott egy sebtében összetákolt menhelyen, de kimerültségében is volt még ereje magához venni azt a riadt, félelemtől reszkető kisfiút, akinek akkorra már senkije és semmije sem maradt. Ennyi év után most jött rá: attól az amerikai orvostól nyerte az erőt, hogy kitartó szorgalommal világhírű tudós váljék belőle. Több nyelven beszélő, nagy tudású professzor, aki most minden tapasztalata, tudása ellenére is tehetetlen. Most újra látta az orvost műtét közben, amint lázasan, gyors mozdulatokkal operál, még akkor is, amikor segítőtársai már feladnak minden reményt, s nem hittel, csak megszokásból dolgoznak a keze alá. Úgy kell elhúzni a műtőasztaltól, még akkor sem hiszi emberfeletti erőfeszítésének hiábavalóságát, amikor a holttestet elszállítják.

Felnyitotta szemét, figyelme most a hatalmas képernyő jobb felső sarkára irányult, ahol a digitális kijelző megállíthatatlanul működött. Mint rakétafellövések előtt a visszaszámlálás. Másodpercre pontosan tudták, mikor fog bekövetkezni a katasztrófa. De nem az a cunami, amit gyerekkorában végigélt. Ezerszer erősebb, pusztítóbb, mint az összes hurrikán, tájfun, földrengés vagy cunami együttvéve. A Föld fog kifordulni sarkaiból. És ezt senki sem éli túl.

Felfoghatatlanul hatalmas kiterjedésű, változó színű és szagú gázok keveréke. Az egyetlen szilárd pont a kiterjedéshez képest parányi Mag, amely valamilyen furcsa elrendezés folytán nem középen, hanem alul és oldalvást helyezkedik el – mint ahogy a szív sem a test közepén található. A milliárdnyi különféle gáz tágul, összehúzódik, kavargog és mozdulatlaná válik. Bűzlök és illatozik, ködösen szürkül és fényesen csillog. Lassan lebeg és cikázik, mint a villám. Óriási teret foglal el a világűrben, s mégis, még a legérzékenyebb műszerekkel is alig észlelhető. Glórium.

Az üveg-acél palota előtt hosszú sorokban álltak az emberek, mint ahogy a világ számos más pontján, hasonló épületek bejáratánál kígyózott a végeláthatatlan tömeg.

Az épület egyik helyiségében, ahol a messzenyúló sorok véget értek, Joe Kirkgard fásultan nézett fel az előtte álló nőre. Fásultsága ellenére szánakozva hallgatta a követelést, immár ki tudja hány ezrediket.

– Maga talán nem tudja kivel beszél – sipákolta a középkorú hölgy, s közben Kirkgard orra előtt hadonászott valamiféle igazolvánnyal. Kirkgard szemei előtt csillogó gyűrűk táncoltak fásasztó szikrákat szórva. Több gyűrű, mint ujj. – Igaz, Bernard? – fordult a hölgy a mellette álló tömör bajuszos, sápadt arcú, idősebb férfihez, aki bizonytalan egyetértéssel bólogatott, de nem szólt semmit. – Az úr nem tudja, hogy kivel beszél.

– Sajnálom – tárta szét kezeit Kirkgard. – Nézzon csak körül, asszonyom. Ez a rengeteg ember mind arra vár, hogy tegyünk értük valamit. Itt mindenki menekülni szeretne, és mindenkinek van valami nyomós oka a kivételezésre. A lehetőségeink azonban nagyon korlátozottak.

A hölgy megemelte eddig is bántóan magas hangját, arca kivörösödött, két füléből hosszan lelógó arany fülbevalói halkán csilingeltek, ahogy az idegességtől reszketni kezdett a feje.

– Engem nem érdekelnek a lehetőségeik. A maga módján senki nem tett annyit a Hold-utazás megvalósításáért, mint annak idején az én férjem. Jogunk van arra, hogy az elsők között legyünk. Ha maga nem tudja elintézni, hogy a következő úrkompra feljussunk, akkor hívja ide a főnökét. Követelem! Ő majd megérti, kivel áll szemben.

Kirkgard rezzenéstelen arccal hallgatta végig a szóáradatot. Az idősebb, bajszos férfi bocsánatkérően nézett rá.

– A főnökömnek temérdek dolga van. Egyszerűen képtelenség most idehívni. Aztán meg ő sem tudna többet tenni magukért.

A nő ismét kiabálni akart, de valaki rászólt a háta mögül.

– Hagyja abba asszonyom. Értse meg, amit az úr mondott. Nincs kivételezés. Ha netán mégis van, akkor az csak a gyerekekre vonatkozhat.

A hölgy villámgyorsan megfordult, hogy felmérje és lehengerelje a támadót.

– Maga ne szóljon bele. Különben is, ha tudná, mennyit tett magukért a férjem, akkor most maga követelne nekünk helyet.

Egy szikár, ideges férfi is közbeszólt. Ingerült volt a hangja.

– Itt most nem érdemek alapján döntenek.

– Úgy van! – kiáltotta egy testes asszonyság.

Mögötte egy fiatal, törékeny nő, kisbabával a kezében, sírva fakadt.

– Az én kislányomnak még nem lehetnek érdemei. Pusztuljon el maga miatt? Nem is élt még szegény!

– Én se! – csattant fel egy kamaszkorú fiú.

– Igen, mi mindannyian élni szeretnénk! Kivétel nélkül.

Elszabadultak az indulatok. Az emberek előbb csak veszekedtek, egyik a másik igazát bizonyította vagy cáfolta, aztán már egymásnak is estek, lökdösődtek, kitért a verekedés. Kintről is hangos, türelmetlen kiáltások hallatszottak. A hosszú, rendezett sor felbomlott.

– Mit veszekszenek ott elől? Azt hiszik, azzal többre jutnak?

– Teremtsen már valaki rendet! Így aztán soha nem kerül ránk a sor.

– Tartóztassák le a rendbontókat!

Kirkgard, bármennyire szerette volna elkerülni, kénytelen volt megnyomni a riasztógombot. A rendőrök pillanatok alatt odaértek. Körbefogták a veszekedőket, egyik másik rendőrnek a gumibotját is használnia kellett.

Kirkgard sajnálkozva nézte az egyenruhások munkáját, ám gyorsan helyreállt a rend. Most már csak a megfélemlített arcokat, a könnyörgő szemeket látta. Arra gondolt, bárcsak a hatalmában állna mindenki számára szabad utat biztosítani.

Glórium gázainak halmazállapota – bár alapjában véve légnemű volt – örökösen változott. Lazult, ahogy az izmok lazulnak frissítő masszázis után, tömörré vált, mint gyermek szorító kezében a gyurma. Térfogatuk tágult, ahogy a tüdő gyors, hosszú futás után, vagy összeszorult, ahogy a torok a félelemtől. Egyik a másikba szivárgott, tágítva-szűkítve annak terjedelmét. Aranyárga keveredett az almazölddel, bíborlila a gesztenyebarnával. Kifakult, amelyik eddig élénk színben pompázott, sűrű köddé vált az, amelyik eddig csak áttetsző pára volt. Némelyik elnyúlt fényévnyi távolságra is, míg mások csak parányi pontot alkottak a gázok hullámzó tengerében.

Ha létezne szem, amely ezt a kavargást képes lenne áttekinteni és huzamosabb ideig figyelni, könnyen megállapíthatná, hogy a színeknek, illatoknak, állapot- és helyváltozásoknak ez a lenyűgöző forgataga nem nélkülözi a harmóniát. Sőt, azt is észrevehetné, hogy mindez célszerűen, egy ismeretlen törvény szabta keretek között történik.

Az űrkompok szünet nélkül közlekedtek a Föld és a Hold között. A pilótákra, az utaskísérőkre és a szerelőkre óriási felelősség nehezedett. A Holdon eddig csak kísérleti telepek létesültek, a szállítás – nem számítva a temérdek mennyiségű építőanyagot, alkatrészt, élelmiszert – a két bolygó között emiatt csak az ott dolgozó szakemberekre, s persze egy jónéhány fizetni képes turistára korlátozódott. S most egyszerre tömegével özönlöttek az emberek az űrkikötőkbe. Komoly gondot okozott a rendfenntartás, de az alkalmazottak zokszó nélkül, bár egyre fáradtabban és türelmetlenebbül végezték munkájukat. Nem tudtak rájönni, hogy a hivatalok emberei, a sok arctalan ügyintéző, mi alapján állítja össze a sorra kerülők jegyzékét. Lett volna mit mondaniuk erről, de a véleményformálás nem tartozott feladataik közé, így csak egy-egy utas enyhén durva vagy szembetűnően figyelmes kiszolgálásával fejezték ki azt, amit gondoltak.

A nehezebb, kötélidegeket igénylő munka az elosztókra hárult. Nekik kellett csodát csinálniuk. Az egész Föld lakosságát, több mint nyolc milliárd embert kellett volna néhány nap leforgása alatt a Holdra szállítani. A rendelkezésre álló százvalahány űrkomp ennek töredékére sem volt elegendő. És a Hold befogadóképessége sem volt korlátlan. Ahogy múlt az idő, úgy lett egyre feszültebb a hangulat a lakosság és a menekítést végzők között. Úgy tűnt, az emberek kiválasztásában nincs semmi logika, úgy működött az egész, mint a lottóhúzásnál alkalmazott sorsolás.

Khao Nad parancsokat osztogatott az Irányító Központban. Gépiesen tette, hiszen sohasem parancsolt, sohasem rendelkezett, beosztottjait munkakörüktől függetlenül munkatársainak, s nem alárendeltjeinek tekintette. Ráadásul most még értelme sem volt a parancsoknak. Négy komputer volt előtte, egyetlen mozdulattal láthatta, hallhatta azt, amit kért. Közvetlen kapcsolata volt az űrutasokkal, a megfigyelőkkel, a meteorológusokkal, mindenkivel, akinek csak köze lehetett a munkájához. Mégis percenként adott ki újabb és újabb utasításokat.

- A Planetáriumba menjen!
- Hozzon hírt az adóvevőktől!
- Kérjen jelentést a meteorológusoktól!

Közvetlen beosztottjai értetlenkedve hallgatták, de ellenvetés nélkül teljesítették az utasításait. Tudták, még el sem indulnak, a kért jelentés vagy információ már ott van Khao Nad valamelyik komputerének képernyőjén. Talán megértették, mi zajlik le a világhírű tudós lelkében: hogy nem hisz már a saját és mások tudásában sem... hogy amit igazából hallani akar, az már egy olyan csoda lenne, amelyet egyetlen komputernek sem lehetne elhinni. Azt csak emberi száj mondhatja ki: érkezik segítség!

De a jelentések, akár komputerről olvasta le, akár személyesen hozták neki, nem adtak semmi biztatást. Az űrbe küldött S.O.S. jelekre sehonnan nem jött válasz.

Glórium rendezett és békés világában nem voltak viharok. A gázok bármilyen változása, mozgása meghatározott rend szerint ment végbe. Minden egyes gáz – ha látszólag szertelenül is – határozott feladatot hajtott végre, mindennek oka és célja volt. Semmi és senki nem kutatta, hogy az okoknak és céloknak van-e valami értelme. Az értelmet a viszonylagos sza-

bályszerűség, a gázok kapcsolata közötti, súrlódásmentes érintkezés határozta meg. Minden gáznak volt egyénisége, s az, lett legyen bármennyire kitisztult és erőteljes, sohasem hatott erőszakkal egy másik gáz esetleg gyengébb karakterére. A gázok összeolvadása és szétválása minden esetben úgy történt – bár egyik a másikra nyilvánvaló hatással volt –, hogy az alig hagyott azonnal észrevehető nyomot. Voltak erősebb gázok, amelyek fenntartották a rendet, biztosították a többi gáz zavartalan együttműködését. Mindezt olyanformán tették, mint a gondos és szerető szülők, akik fenytetés alkalmazása nélkül, figyelemmel és megértéssel hatnak gyermekeikre.

Charles Pernier nem akart lemondani az életről. Két bátortalan kísérlet után belátta ugyan, hogy esélye sincs. A sok százmillió ember közül miért pont ő lenne szerencsés? A sorban állás, a tülekedés, a heves viták vagy akár a verekedés, nem vezetnek sehova, még egy halvány reménysugárt sem adnak. De csodában még bízhatott, a tudósok tévedésében, a technika hiányosságában. Hogy legalább a két gyereket és az asszonyt kegyeibe fogadja Fortuna!

Téblábolt a házban, fiókokat húzogatót, szekrényajtókat nyitogatót, pár percre elidőzve egy-egy kiemelt emlék fölött. Édesanya Bibliája, fénykép az esküvőről, megannyi kép, tárgy, relikvia, s mind a gyerekekkel kapcsolatos. Kísértést érzett átkapcsolni a kivetítőt, s az egyre rosszabb hírek, az egymást és önmagukat marcangoló emberek látványa helyett végignézni saját életüket. Ha tovább folytatni nem lehet, újra átélni még van egy kis idő.

François, a kisebbik fiú lépésről lépésre követte apját. Képtelen volt felfogni, megérteni mi zajlik a világban – bármennyire élethű volt is a háromdimenziós kivetítés –, a valóságos események semmiben nem különböztek egy lejátszott filmtől. Olyasvalami történik, érezte mégis, ami veszélyt rejt magában, mint a rúgós kés, ha véletlenül megnyomják a gombját. Bajban pedig nincs biztonságosabb az apa oltalmazó közelségénél.

Ha Charles kihúzott egy fiókot, fia kihúzta a mellette levőt. Amikor az apa kinyitott egy szekrényajtót, François mászott be a szekrénybe. A férfi két kazettát emelt ki az egyik fiókból, a gyerek a szomszéd fiókot turkálta fel.

– Apa! Ez micsoda? – emelt ki a kicsi egy megsárgult papírlapot a fiók mélyéről, ahol Charles őrizte elhunyt édesapja csekély hagyatékát. A papír aljára préselt zöld pecsét felébresztette a gyermek kíváncsiságát. Az apa ismerni vélte a fiók tartalmát, ezért csak fia megnyugtatóására vette kézbe az okiratot. Ahogy beleolvasott, érdeklődése feltámadt, izgatott lett, még a fiának is elfelejtett válaszolni, hiába állt mellette a gyerek kérdő arckifejezéssel.

Az irat arról tájékoztatta olvasóját, hogy id. Charles Pernier jogos és kizárólagos tulajdonosa a Hold 23.546. számú, egy acre kiterjedésű telkének. A telek ára teljes összegben kifizetve: 2005. augusztus 2-án. Az adásvételi szerződés két héttel később lett beiktatva a Regisztrációs Iroda (itt olvashatatlan aláírás következett) jegyzője által, hitelesítve az iroda pecsétjével.

Az apa felkapta fiát, aki nem tudta mire vélni a csókokkal kísért hirtelen örömet. Charles átrohant a másik szobába, s a felfedezés felett érzett izgalmában kis híján feldőntötte feleségét.

– Megmenekültünk! – lengette a papírt az asszony orra előtt. A nőnek hátrálnia kellett a váratlan „támadástól”. – Megmenekültünk! Itt a bizonylat, hogy jogunk van...

Ez az okirat az útlevelünk! Ez a...

Be sem fejezte, már fordult is kifelé. Az ajtóban foghegyről kiáltott vissza a meglepett asszonynak.

– Majd megmagyarázom.

Glórium gázai nem csak egymásra voltak jó-, vagy nagyon ritka esetben rossz hatással. Belső rendjüket nem zavarta ugyan, de érzékenyen és érdeklődéssel reagáltak mindenre, ami a Glóriumot körülvevő világmindenségben történt. Mintha csak figyelemmel kísérték volna a legtávolabbi égtestek mozgását, száguldó meteorok útját, galaxisok átrendeződését vagy akár a Semmi mozdulatlan csendjét.

Joe Kirkgard meglazította nyakkendőjét. A heves vitában kidagadt a nyaka. Úgy érezte, a nyakkendő szorításának enyhítésével temperamentumán is változtatni képes. Bosszantotta, hogy a megbeszélés veszekedéssé fajult, s mindenki makacsul kardoskodik az igaza mellett. Legjobban mégis az bántotta, hogy mindenkinek van egy kis igaza, mint ahogy neki is van igazsága, de kis vagy részigazságokat védeni, mégoly hévvel is, nagyon nehéz. Túl sok a támadási felület.

– A gyerekeket kell legelőször.

– Ez világos, de kik legyenek a gyerekek mellett? A szülők? A nevelők, tanárok? Vagy az utaskísérők?

– A szakembereknek kell biztosítani az elsőbbséget. Nélkülük csak teljes káosz lenne a Holdon.

– Terhes anyák mindenki más előtt!

– Az anyagszállításról sem szabad megfeledkeznünk. Még ha csak a legszükségesebb dolgokat szállítjuk is, kitesz néhány fuvart. Természetesen az emberek rovására.

– Az emberek, az emberi életek fontosabbak!

– Megfelelő ellátás hiányában nem lesz lehetőség az élet folytatására.

– Az ellátás mennyiségét arányba kell hozni a feljuttatott emberek számával.

– Mennyi legyen, mennyi lehet a feljuttatott emberek száma? És mi alapján döntünk el, ki legyen a szerencsés? Életkor? Képesség? Érkezési sorrend? Sorshúzás?

Így ment ez órákon át. Közben riasztó hírek érkeztek a fokozódó csalásokról, visszaélésekről. Sőt, már nem egy gyilkosságot is jelentettek. A híreknél is gyorsabban terjedt a pánik. A félelem a fény sebességét meghaladva ért utol kivétel nélkül mindenkit. A Földön már nem volt erő, nem volt működő szervezet, amely képes lett volna fenntartani a rendet, megőrizni a nyugalomnak legalább a látszatát.

A teremőr lépett be, és szemrehányásra számítva, mentegetőzve mondta:

– Nem tudtam visszatartani – mutatott a mögötte tolakodó emberre, aki már el is haladt mellette, s mielőtt bárki megakadályozhatta volna, ott termett Joe Kirkgard előtt.

– Nem tudom, ki Önök közül az illetékes – hadarta Charles –, ezt döntse el Ön uram, de ennek az okmányoknak a birtokában jogot formálok magam és családom távozására.

A megsárgult, lepecsételt okmányt a megilletődött Kirkgard markába nyomta. A többiek hitetlenkedve néztek a betolakodóra. Az incidens azonban frissítő hatással volt rájuk. Nem kérték, de jókor és jól jött.

Joe Kirkgard tiltakozni akart, de az előtte álló ember határozottsága, erőszakossága, az egész lényéből áradó elszántság lehengerelte. Olvasni kezdte az okiratot. Mikor

végzett az olvasással, feltekintett Charlesra, végigmérte tetőtől talpig, mintha csak egy álmodni látta magát előtt valóra válni. Körbenézett a kollégáira, majd felállt, s majdnem ünnepélyesen mondta:

– Uraim, ez a dokumentum itt a kezemben megoldani látszik problémáink egy kis részét. Adják körbe, nézzék át, addig én intézkedem, hogy járjanak utána az Adattárolóban, ellenőrizzék hitelességét. – Ezzel átadta az iratot a mellette ülő embernek.

Mire az értekezlet utolsó részvevője is elolvasta az okmányt, az eredmény is megérkezett az Adattárolóból. Majdnem ötvenezer hasonló bizonylat lett bejegyezve, a birtokpapírok megfelelnek minden formáságnak. Egyedül az örökösödési eljárás okozhat nehézséget. Az eredeti tulajdonosok közül nyilván már egy sem él, de kideríteni, hogy az okirat melyik örököst illeti, túl hosszadalmas.

Úgy tűnt, a váratlan fordulat nem old meg semmit. Rögton akadtak ellenvetések. Egy dús szakállú, vastag szarukeretes, sokdioptriás szemüveget viselő fiatalember felháborodva kiáltotta:

– Nem igazságos dolog kedvezményt adni csak azért, mert valaki abban a kivételes helyzetben van, hogy rendelkezik egy tulajdonjogi papírral. És a többi szerencsétlen? Akiknek a szülei álmodni sem mertek volna ilyen kétes előnyökről? Ez a megoldás szóba sem jöhet!

– Maga milyen alapon formál jogot a házára? A helikopterére? – replikázott késelelem nélkül egy idősebb, kopasz úr. – Mert megvette? Mert fizetett érte, és ezért most a magáé? Ne akarjuk visszahozni a kommunizmust! Tiszteletben kell tartani minden ember tulajdonát.

Végül csak dűlőre jutottak. Megszületett a határozat, miszerint – természetesen figyelembe véve bizonyos megkötéseket – a birtoklevelet felmutatók zöld utat kapnak.

Charles Pernier rohant haza. Határtalan boldogságot érzett, mint aki egész életében most először tett valamit a családjáért. Bármennyire igyekezett is, nem tudta nem észrevenni az utcákon tolongó embereket, akik arcukon a rettegés ráncjaival, a kétségbeeséstől fegyelmezetlenül és céltalanul sodorták egymást ide-oda.

Sajgó lelkiismeretfurdalása volt.

Egyes gázok, gázcsoportok időnként eltűntek, elhagyták Glóriumot. Ilyenkor leheletfinom könnyedséggel járták be a világmindenség tájait.

A galaktikákat látogató gázok megmagyarázhatatlan, de jelentős szerepet töltek be a világegyetemben. Ahol a fény visszaverődött a szilárd anyagokról, ott a gázok játszi könnyedséggel szivárogtak be a legapróbb részen is, és ha kellett, belülről hűtötték vagy hevítették az égíteteket. Így jelentős, mindenre kiható befolyással voltak a legkülönbözőbb bolygók életére, hiszen hőhatásukkal befolyásolni, alakítani tudták azok belső szerkezetét.

Az újonnan hozott határozatnak villámgyorsan híre ment. A világ legkülönbözőbb pontjain aggastyánok és gyerekek, nők és férfiak kezdtek lázas kutatásba. Padlásokat és pincéket forgattak fel, ládákat és szekrényeket ürítettek ki, régi ruhák béléseit szakították fel. Sokan még a szeméttelpek turkálásába is belefogtak. Szerzte a világon értéktelenné vált papírokat sodort a szél. Csak az az egy volt fontos. Az, amelyik jegyet vált az Életre.

Az emberek korholták vagy áldották apáikat, aszerint, hogy azok annak idején miként viszonyultak egy felkínált, ám akkor még nyilvánvalóan abszurdumnak vélt

lehetőséghez. Sokan szidták önmagukat is, amiért egy régi költözködéskor vagy tavaszi nagytakarításnál, esetleges jelentőségét semmibe véve, felelőtlenül és könnyű szívvel megváltak nyűgnek ítélt irataiktól.

A Hold-telek tulajdonjogát igazoló okmányoknak felbecsülhetetlen értéke lett. Kezdetben vagyonokat, egy teljes család egész élete munkájának gyümölcsét is felkínálták értük. Ez azonban nagyon rövid ideig tartott, hiszen minden anyagi dolog: ház, telek, autó vagy helikopter, ékszer vagy műkincs egyszerre értéktelenné vált. A pokol tornácán egyedül az élet ért valamit. Eletért csak életet lehetett cserébe adni.

Az élelmesebbek, a végsőkig kétségbeesettek, az egyaránt nyomorultak a Hold-telek papírok tulajdonosait vadászták. Védelmükre értelmetlen volt kiküldeni bárkit is, a rendfenntartók javarésze maga is gyilkossá vált. A mérleg egyik oldalán a többség lapult, másik serpenyőjét az Én megnövekedett súlya húzta mélyre.

Khao Nad és munkatársai értetlenül és elborzadva nézték-hallgatták a hozzájuk beérkező és egyre több gyilkosságról, pusztításról számot adó híreket. A teremben levők segínyt kérően és megoldást várva néztek a tudósra. Khao Nad maga is tudta, hogy a káosznak minél előbb és bármi áron véget kell vetni. Az emberiség nem lehet méltatlan kultúrájához, évszázadok alatt elért eredményeihez, még akkor sem, ha minden elvész egy szemvillanás alatt. Jöhet meteortámadás, jöhet cunami, apró darabokra szakadhat ez a földgolyó, nyomát sem hagyva az ember alkotásainak, de a pusztítást – ha már elkerülhetetlen – végezze el az Isten vagy az Anyatermészet, de semmiféleképpen ne maga az ember. Még sajátmagáért sem.

Néhány mozdulat a billentyűkön, és a világ minden komputerén, kivetítőjén megváltozik a kép. Csakhogy Khao Nad világéletében hevesen ellenzett mindenemű hazugságot, félrevezetést vagy a bajok, közeledő veszélyek eltussolását, elhallgatását. Azt is képtelen volt azonban elviselni, ami szemé láttára zajlott. Az idő sürgetett, a döntést nem lehetett tovább odázni.

A hírolvasók hamarosan új információt közöltek a világgal. Beszámolóikban tévedésről tudósítottak, a tudás és technika gyarlóságára hivatkozva kértek elnézést mindenkitől. Elmondták, hogy alaposabb elemzés szerint, szó sincs olyan méretű pusztításról, amely egyszer s mindenkorra véget vetne a földi életnek s annak minden velejárójának. A várható katasztrófa jelentőségét és hatását, a hiányos adatok miatt, többszörösen is eltúlozták. Nagy erősségű földrengés várható, ez azonban nem jelenti a világ végét, s ez ellen lehet, sőt kell is védekezni.

A felszólítás hatott. A gyilkosságok abbamaradtak, a tehetetlenség okozta káosz alábbhagyott. Noha senki sem tudta pontosan, mit is kell tenni, az eddigi tájfunok, hurrikánok és földrengések tapasztalatai alapján szervezni kezdték a védekezést.

Khao Nad mégis csüggedten járkált fel és alá. Ő és néhány munkatársa ismerték a valóságot. A nyilvánosság elől jól eltitkolt egyetlen komputer képernyője ugyanazt mutatta, amit eddig. A felső sarokban megállíthatatlanul pörgött a visszaszámláló.

Glórium felbolydult. Gázainak eddigi nyugodt áramlása váratlan feszültséggel telítődött. A színek és illatok kavargása felgyorsult, mintha mindent valamiféle sietség kerített volna hatalmába. Olyasmí volt ez, mint mikor a tűzhelyen melegedő víz eléri forráspontját. Nem beszélhetünk nyugtalanságról vagy kapkodásról, inkább sürgős igyekezetről, amellyel megszabott időn belül kell végrehajtani egy feladatot. A gázok alakzatuk, színeik, terjedelmük és hőfokuk szerint rendeződtek, az eddig látszólagos összevisszaságot tervszerű fegyelem váltotta fel.

Nem lehet véletlen művének betudni azt a Glóriumban bekövetkezett hirtelen robbanást sem, amely megtörte a gázok eddigi nyugalmi állapotát. A robbanás ugyanis egy előre megfontolt és alaposan kidolgozott terv eredménye volt, amelynek következtében a gázok egy része elhagyta Glóriumot.

Az új hírek már az űrkompon érték el Charles Perniert. Most megbánta a sietséget, amivel családját az űtra kényszerítette. A gyerekek fájó szívvel váltak meg a háztól, felesége sírt, ő maga is könnyezett, amikor az utolsó pillantást vetette arra a kis területre, amely a házzal, a gondozott virágoskerttel meg a parányi játszótérrel éveken keresztül a család otthona volt. Bízott magában, eddig még mindig, mindenütt megállta helyét, mégis félt az ismeretlentől. Erőt nyerni: azzal nyugtatta magát, hogy a katasztrófa mértékét jelentősen csökkentő új hír éppúgy lehet tévedésre alapozott, mint az eddigiek. Másodszer is melléfoghat az, aki egyszer már tévedett.

Kinézett a széles ablakon, hogy még egyszer búcsút vegyen attól, ami eddigi életük tágabb világa volt. A Földtől, ahol ember volt az ember. Mert hite szerint egy másik bolygón az ember is más lesz. Formája megmarad ugyan, de lénye különbözni fog attól, ami eddig emberré tette.

Kitekintve az ablakon csak gomolygó felhőket látott. A szívérvány színeit idéző köd szemképráztató sebességgel haladt el az űrkompon mellett. Úgy érezte, olyan viharba kerültek, amely még az űrkomponot is képes visszasodorni a Földre.

A Földet sűrű pára lepte be, mint amelyet nehéz eső után áraszt ki magából a talaj. Rövid ideig lebegett csak a felszínen, aztán leülepedett, felszívódott a Föld pórusaiba, mélyen, le egészen a magmáig. Kitisztult az ég.

Khao Nad nem tudta mire vélni a hirtelen bekövetkezett, de csak néhány másodpercig tartó áramszünetet. A képernyő méregzöld és tűzvörös kaleidoszkópja fekete foltta változott. Aztán újra megjelent a falfelületre kivetített kép. Ezúttal azonban lágy, megnyugtató színek terítették be a falat. Halvány zöldalma és érett narancs. A jobb sarokban fordítva pörgött a számláló. Olyan sebességgel változtak a számok, mintha forgásuk soha nem akarna véget érni. Mintha évezredekkel akarnák maguk mögött hagyni a visszaszámlálás nulláját.

Glórium. Gázok alkotta galaxis? Egy bolygó a világegyetemben? Akár ez, akár az, akár egyik sem, mindenesetre létezik. Érthetetlenül és megfoghatatlanul, mint a lélek, amely hozzánk tartozik, akár a kezünk vagy a lábunk, noha senki sem látja, senki nem képes kitapintani. Csak van.